

Humor for de minste

DANS

«ROSA LYSEBLÅ»

Regi: Ragnhild Thoring
Sandnes Kulturhus, lørdag

Forestilling som tar de minste med på en spennende oppdagelsesreise

Line Enervold Berg tekst

«ROSA LYSEBLÅ» er en forestilling som tar de aller minste med på en oppdagelsesreise inn i en verden av musikk, bilder og bevegelse. Der møter de en livlig jente som leker seg gjennom en tilværelse der ting ikke alltid er hva de gir seg ut for å være. Hun babler i vei som bare treåringer i ferd med å erobre verden kan. Språket er tilsynelatende nonsens. Likevel ser det ut til at de små publikummerne forstår nøyaktig hva hun sier.

Stine Janvin Motland er sjarmerende, frisk og nærværende i rollen som Rosa Lyseblå. Etter hvert som forestillingen skrider fram glemmer man helt at hun i virkeligheten må være eldre enn tre år. Hun går inn i barnets rolle på en overbevisende måte, og det er like før jeg forstår betydningen av hver eneste stavelse som triller ut over leppene på den sprudlende danseren.

Koreografien spiller ofte på situasjoner som de små kan kjenne seg igjen i. Dette med å ta på seg klærne feil, for eksempel, er noe som slår an hos de små. Når Rosa Lyseblå bruker to appelsiner til øyne når stykket sitt komiske høydepunkt. Dette er perfekt humor for de minste, vanskeligere enn som så trenger det ikke å være.

Forestillingen har mange gode kvaliteter og det mangler ikke verken utstråling eller engasjement hos de to aktørene som står for lyd og bevegelse på scenen. Likevel er ikke alle delene like godt integrert i dette stykket. To abstrakte malerier tar stor plass i scenerommet både fysisk og visuelt og kunne med fordel ha hatt en tydeligere kopling til stykket for øvrig.

Når Rosa Lyseblå bruker to appelsiner til øyne, når stykket sitt komiske høydepunkt.

NÅR DE SMÅ tumler ut av salen etter en halvtimes oppdagelsesferd lurer jeg på hva det egentlig er de har sett? Har de sett en sammenhengende fortelling eller har de som jeg opplevd dette som en strøm av tulleord, glade toner, rollespill og frukthumor uten tydelig innbyrdes sammenheng, men som tidvis glimter til i glitrende øyeblikk av absurd humor og utsøkt situasjonskomikk? Jeg følger etter de små ut og er fremdeles usikker på om denne forestillingen egentlig er hva den gir seg ut for å være. Dette var litt rart, mamma, hører jeg bak meg.